

Mlado Jutro

št. 39.

V Ljubljani, dne 25. septembra

1938

Pizmarji

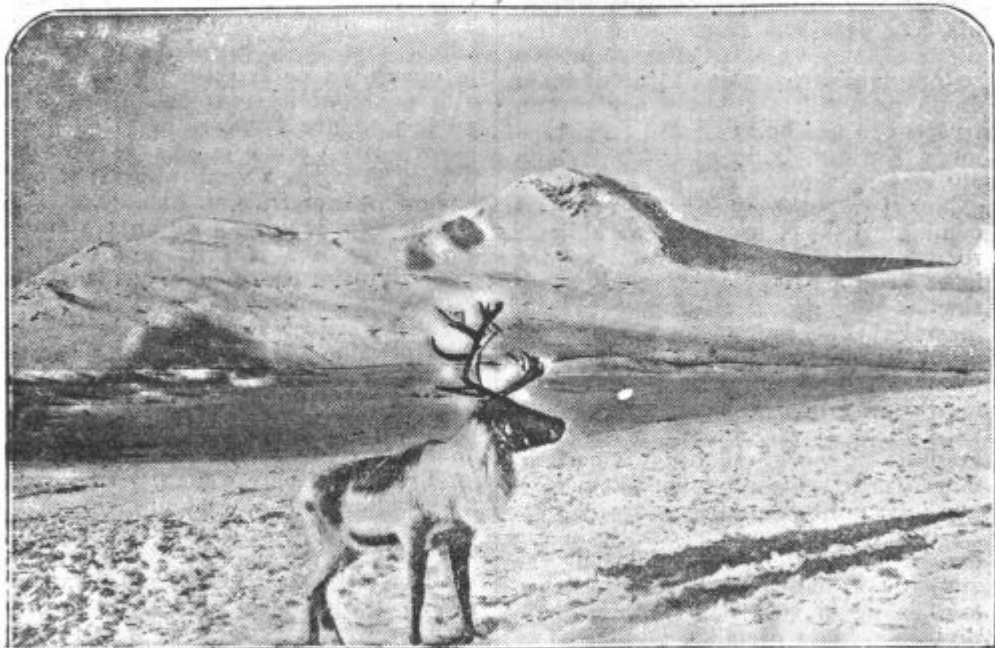
(Iz knjige »ZADNJI PRERIJSKIH LOVCEV«, ki jo je napisal Zane Grey,

»Bolje bi bilo, če bi jim dali hrano v obrokih«, je godrnjal Rea.

Zadostovalo je štirindvajset ur, da se je Jones lahko prepričal, kako pametne so bile zankarjeve besede, kajti natančno v tem času so neumni, nevedni divjaki požrli bogato zalogo živil, ki bi jim morala zadostovati za mnogo tednov. Naslednjega dne so zopet

lo Indijancev. Teptali so tla, dokler niso popadali, peli, dokler jim niso odpovedala grla in večno tolkli na tamatame. Enkrat dnevno je Jones nakrnil deco kljub zankarjevim ugovorom.

Nekega dne, ko je bil Rea ravno odsoten, se je posrečilo ducatu Indijancev, da so izsilili pristop v kočo. Tam so tako divje kričali in tako obupno

stali pred koco in beračili. Rea jih je preklinjal in jim grozil s pestmi. Toda prišli so zopet in zopet.

Minili so dnevi. Ves čas, ponoči in čez dan, so Indijanci napolnjevali zrak s svojim žalostnim petjem, tožečimi molitvami k Velikemu Duhu in bobnanjem na tamatame. Toda bela enoličnost valovite pokrajine je ostala nezpremenjena. Severni jeleni niso prišli. Krajši, mračnejši, temnejši so postajali dnevi. Vedno niže je držalo živo srebro.

Štirideset stopinj pod ničlo ni moti-

grozili, da jim je Jones že hotel dati hrane, ko so se odprla vrata in se je Rea vrnil.

Hipoma je razumel položaj. Izpustil je vedro, ki ga je držal v rokah, odprl vrata in šel na delo. Vsled svoje moškočne postave je bil videti okoren, toda vsak udarec njegove pesti, podobne kovaškemu kladivu, je vrgel Indijanca, ob steno ali skozi vrata na prosto. Če je dosegel dva naenkrat, ju je za izpremembo butnil z glavami skupaj. Nato ju je pograbil, ko da sta vreči zrnja in ju vrgel na sneg. Po dveh

minutah je bila kočja prazna. Zaloputnil je vrata in potegnil zapah.

»Buff, nekega dne bom zaradi teh rdečekokošcev znorel,« je zadirčno dejal.

Prsa so se mu nalahno dvigala kakor počasno gibanje morja. Drugače pa ni bilo opaziti na njem najmanjše sledi kakega nenavadnega napora.

Jones se je smejal in ponovno zahvalil Bogu, da ima takega nenavadnega moža za tovariša.

Kmalu nato je odšel na prosto po drva in kot navadno motril jezersko ploskev. Sonce je bilo še bolj blede in megleno ko po navadi. Po zraku so plesali snežni kosmi. Nebo in sonce, ravnina in jezero, vse je bilo sivo. Jonesu se je zazdelo, da vidi v daljavi premikajočo se gmoto, temnejšo od sivega ozadja. Poklical je zankarja.

»Karibu,« je takoj rekel Rea. »Prednja četa potujočih čred. Poslušajte Indijance kako vpijejo: aton, aton! To se pravi: severni jelen. Ti norci bodo čredo preplašili s svojim peklenskim truščem in ne bodo dobili nikakega mesa. Karibujji bodo ostali na ledu in živ krst jih tam ne more zasledovati.«

Nekaj trenutkov je njegov tovariš z očmi prijskega lovca opazoval jezero in obrežje. Nato je pohitel v kočjo in se vrnil z obema vinčestrskima puškama. Hitel je skozi skupino tožečih in stokajočih Indijancev k nizki, poševni brežini. Trda snežna skorja se ni udirala. Sivi oblak je bil kakih tisoč metrov oddaljen od brega in se pomikal v južno — vzhodno stran. Če bi severni jeleni ne ubrali druge smeri, bi morali priti tesno ob zemeljskem jeziku, kake pol milje daleč zgoraj ob jezeru. Zato je lovec tekel k cilju in ves čas budno pazil na čredo. Saj ni vse življenje zaman lovil antilop in bivolov, da ne bi vedel, kako se zalezuje divjačina, ki se premika. Dokler so se premikali karibujji, niso mogli opaziti, če se on premika ali stoji kot negiben predmet. Da bi to določili, bi morali obstati: dejstvo, ki ga je zvitil lovec spretno izrabil. Nenadoma je uzrl, da je siva čreda zmanjšala tek in da se gnete med sabo. Takoj se je ustavil in stal negiben ko štor. Ko so se začeli severni jeleni ponovno premikati, je pričel teči tudi on in ko so se zopet ustavili, je tudi on obstal popolnoma negibno. Medtem ko so nadaljevali svojo pot, se jim je vedno bolj bližal. Kmalu je razločil sive, skakajoče glave. Ko je vodnik očividno hotel zadr-

žati tek, se je tudi lovec zopet izpremenil v kamenit steber. Uvidel je, da jih je lahko prevariti. Drzen zaradi te ugotovitve, je prodiral po ledu ter zmanjšal razdaljo pred sivo, valujočo, z rogovi okrašeno gmoto na kakih dvesto metrov.

Pokleknil je. Samo za sekundo je občudoval to lepo in divjo sliko. Nato je dvignil eno izmed pušk k ramenu. Po stari navadi je nameril muho na močnega vodnika. Peng! Sivi orjak je skočil naprej, dvignil sprednje noge v zrak, vrgel rogato glavo nazaj in se mrtev zrušil. Tedaj je vinčestrovka nekaj sekund bruhala smrtonosno ogenj. Ko je bila prazna, je zletela v stran, da je naredila prostor drugi, ki je iz zanesljivih lovčevih rok sipala hitro smrt med karibuje.

Čreda je zdijvala in zapustila na beli snežni ravnini cepetajoč, tuleč, siv kup. Ko je Jones prišel do karibujev, je opazil, da se skušajo mnogi izmed njih postaviti na ohromele noge. Pobil je ranjence z nožem in to ne brez nevarnosti. Večina je bila že mrtvih. Krasni stвори s sivimi, skoraj belimi kožuh in simetričnim rogovjem.

Z obrežja je udarila zmešnjava mnogih krikov. Rea je pritekel z dvojico sani. Za njim pa se je iz gozda vsulo vse pleme Rumenih Nožev.

»Buff, ravno taki ste, kot vas je opisal stari Jim,« je kričal Rea, ko je zagledal plen. »Mesa za vso zimo. Jaz pa ne bi dal niti enega prepečenca za vse meso, ki bi ga po mojem mnenju mogli dobiti.«

»Trideset strelov v manj ko tridesetih sekundah,« je rekel Jones, »in staval bi, da je vsaka krogla zadela. Koliko komadov?«

»Dvajset! Dvajset! Ali pa ne znam več šteti! Ho, tuleči rdečekokošci že prihajajo.«

Rea je vzel nož in je pričel trebiti severne jelene. Ni še opravil mnogo dela, ko so ga obkolili napol nori divjaki. Vsak izmed njih je nosil košaro ali posodo, s katero je mahal po zraku, klečeč pel, molil in vriskal. Jones ni mogel gledati tega prizora. Prepričal ga je, da ti Indijanci niso nič boljše od ljudožrcev. Rea jih je preklinjal, jih premetaval in jim grozil z nožem. Nastal je prepir. Od njegove strani zelo vroč, od strani Indijancev pa noro besen, Jones, ki se je bal, da bi se tovarišu kaj pripetilo, se je preril skozi snežne

(Dolje prihodnja)

Jože Grbinc:

Pastir Metaž

V vsem okolišu, po celi dolini ni bilo tako lepe grajske gospodične, kakor je bila princeza Zlatica, hčerka mogočnega graščaka Paradajzarja z Ljubeka. In če si prehodil devet dolin na gornjo ali spodnjo stran in če si jo iskal preko deveterih hribov na desno

gi moj mož,« je odvrnila gospa Barbara in dodala: »Le če boš takega dobil.«

Vesela je bila, da ima tudi sama takega moža, saj so ga širom na okrog hvalili in trdili, da je ljubeški graščak Jernej Paradajzar med najbolj zgovor-

ali levo roko, si se pehal zaman. Take lepoticice, kakor je bila grajska gospodična Zlatica z Ljubeka je ni bilo nikjer več.

Grajska gospa grofica Barbara je dejala ob neki priliki svojemu možu: »Ljubi Jernej, najini hčerki bo treba poiskati ženina.«

»Mislim sem že natol« je odvrnil gospod Jernej in se je počehljal po dolgi bradi.

»Nu, pa ugeni kakega ženina, saj poznaš vse gradove na blizu in daleč,« ga je bodrila gospa.

»Kakopak, da jih poznam. Pa mi ni za bogate in imenitne ženine. Jaz bi rad zeta, ki bo zgovornega jezika in bistre glave.

»Pa naj bo tak, kakor želiš ti, dra-

nimi in učenimi možmi tistega časa. Vsakemu je bil kos in nihče ga ni mogel spraviti v zadrego.

Dal je razglasiti ljubeški gospodar, da bo oženil hčerko edinko, lepo Zlatico. Joj, koliko ji je obljubil dote. Ljubeška graščina se je vlekla podolgem in počez. Na enem koncu jo je mejila reka Sava, na drugem koncu pa Moravska dolina. Na tretjo stran je segala do Slivne in Ciclja, na četrti strani pa do Sv. gore in Roviškovec. O, koliko vitezev, junakov in drugih odličnikov si je zaželelo tolikšno plato zemlje. Saj bi z lepoticico Zlatico pridobili grunta, ki bi zaleglo za malo kraljestvo...

Straže na grajskem stolpu so podvojili. Prvi opazovalci so zrlji v daljo na sever. Od tam so prihajali snubci mimo Vač. Tisti, ki so dospeli iz južnih krajev in so morali preko Save, so zavili pod ponoviškim gradom v akrito

dolino Mačkovne nakar so po zavitih poteh peketal na konjičkih do Ljubeka.

Ljubek je bil imeniten grad. Tako je bil skrit, da ga je našel sovražnik z največjo težavo, pa čeprav ga je iskal sredi belega dneva z žegnano lučjo. Potisnjen je bil na sredo dolge, skrite doline.

Zategadelj so straže vrhu grajskega stolpa napenjale oči in čakale gostov. Gostje so bili snubci in niso bili skopuški, če so jim grajski hlapci pošteno zagodli v pozdrav in jih slovesno sprejeli. Kadarkoli je prišel snubec, ki je hotel kaj veljati, je velel zato natočiti grajskim hlapcem in vojščakom polne barigle vina in zaklati pitanega vola.

Kdor gre iskat neveste ni umazan in ne stiska srebrnikov.

Prihajali so gospodje na iskrih konjičkih in obdajale so jih številne straže. Prišli so med drugim tudi graščak Štefan s Sel, pa Jurij z Mrzlega kamna, Ignacij s Cvingarja pa še ta in oni. Vsak je bil kar najbolj lepo načičkan, in oblečen v pozlačene obleke. Ob bedrih so jim bingljali z demanti okrašeni meči. Vsak je nosil s seboj pisma. V njih so priporočali očetje in matere, pa tete in strici, ponajvečkrat dobri znanci imenitnega gospoda Jerneja Paradžarja, svoje sinove ali nečake.

Grajska gospa grofica Barbara je vsakega došleca lepo sprejela. Velela jih je gostoljubno pogostiti in zvečer so bili mladi gospodje povabljeni na pomenek. Grajska gospodična Zlatica je zvedavo zrla po svojih snubcih, ko je oče Jernej kramljajal s svojimi gosti,

zastavljal jim je vprašanja in si čehljal dolgo brado.

Takega, kakor je iskal, ni našel.

Zvečer sta se z ženo pomenkovala o svojih gostih in sta uganila, da so gospodnje štefan s Sel, Jurij z Mrzlega kamna, Ignacij s Cvingarja in še vsi ostali imenitni dečki, taki pa le niso, ki bi bili gospodu Jerneju po srcu. Naslednji dan so jih na kar najlepši način odpravili z gradu, češ, da jim bodo že pisмено sporočili, če se bo princeza Zlatica odločila za zakon in izbrala tega ali onega spoštovanega gospoda za moža.

Kakor so vse skupine prihajale veselo do Ljubeka, tako so zaprepaščene in klaverne odhajale v dolino.

Domala ni minulo dneva, da bi ne imeli na Ljubeku gosta — snubca. Veselo življenje je vladalo skozi vse poletje. Najbolj so bili veseli obiskov grajski vojščaki. Imeli so ves čas pijače in jedatce na pretek.

Potrpežljiva grajska gospodična je čakala od dne do dne, kako se bosta zedinila oče in mati in ji izbrala ženo.

Graščak Jernej in gospa Barbara pa sta bila iz dne v dan bolj žalostna. Takega moža, kakor sta si ga želela, ni bilo. Vsi dosedanji snubci so bili morda dobri lovci in vitezi, znali so sukati meč in prožiti lok, a pri jeziku in pameti so bili počasni, kar jih je močno kazilo in dokazovalo, da so zaprte glave, kakor vrata ljubeškega gradu, kadar se je pojavil v dolini sovražnik.

Znova je razposlal graščak, grof Jernej sle v svet. Njegovi zaupniki so na iskrih konjičkih švignili na dolensko in gorenjsko plat Eden izmed njih je zagalopiral tudi v Mirensko dolino. Tam je sameval v svojem gradiču vitez Anton. Ko je začul, da mož ljubeški gospodar hčerko Zlatico, ki je šel o njej glas, da je najlepša v vsej deželi, se je naglo odpravil z doma. Vso pot je tuhtal, na kaj bi napregel razgovor, da bi se prikupil natančnemu in izbirčnemu očetu.

Graščak Anton je podil konja v dolenske klance in njegovi spremljevalci so suvali z ostrogami konjiče, da so ga lažje dohajali. Slabe so bile ceste med dolensjimi ravnici in savsko dolino. Na Špegi je stal grad, od koder so zrli na vse strani po deželi in oprezali za sovražnikom pa jih je zajela noč. Potrkali so na vrata in so jim odprli. Graščaku Antonu in njegovim

spremljevalcem so pripravili dobro večerjo, saj so bili na Špegi veseli, da ni trkal na vrata sovražnik, temveč le popotnik, ki jim je prinesel novic iz doline in sveta.

va, pa se je razcepila pot. Niso vedeli, ali naj gredo na levo ali na desno roko.

Popotniki ustavijo konje in ugledajo na jasi pod hribom pastirčka. Sedel je na štoru in piskal na piščalko.

Gostom v počast so ukazali domači zaklati teleta in prijeten večer so doživeli dolenski popotniki na Špegi.

Naslednje jutro so se odpravili na pot.

Drvelj so že v dolino, na previsu pod Zambohom, strmo goro, kjer se za njenim hrbtom pretaka v dolini reka Sa-

»Vprašajmo ga, katera pot je prava«, so se domenili potujoči vitezi in vsa družina je pognala svoje konjičke do pastirja.

Ta se ni visokih gostov prav nič ustrašil, nemoteno je piskal svojo pesmico.

(Dalje prihodnjik.)

Ljudske legende

Dne 4. septembra je bilo sto let, kar je zagledal okrogli svet ta Francoz, izvirni pesnik in zbiralec narodnega blaga. Svoje rojake je seznanjal s slovstvenimi proizvodi od vseh vetrov, vmeš tudi s slovanskega severa in juga. V počastitev njegovega spomina naj ponašim legendico iz njegove rojstne pokrajine, Nièvre.

POTNIK IN ŽIVLJI

Mraz, Vročina, Veter so skupno potovali in srečali možaka, ki jim je dejal gredoč:

»Dober dan, enemu od treh!«

»Katerega od nas je pozdravil?« se vprašajo potniki.

»Menda je mene,« se oglasi Vročina, »iz spoštovanja in straha.«

»Rajši je mene«, seže vmes Mraz.

»O tem se kaj lahko prepričamo,« doda Veter, »obrnimo se nanj.«

Uberejo jo nazaj, pokličejo moža in ga vprašajo:

»Koga sem pozdravil?« se možaneč odzove, »Veter.«

»No!« zagodrnja Vročina, »žgala te bom kar se da.«

»Nič ne dé, samo da piha blaga sapa in me osveži.«

»Jaz te bom ledenil!« zagrozi Mraz.

»Nič za to, le da ni vetrovno! S svojim plaščem si bom že kako pomagal. Bojim se edino Vetra, drugih se bom ubranil.«

A. Debeljak.

Lojze Zupanc:

Od kdaj so tatovi na svetu?

(Belokrajinska)

Ko je Kristus še po zemlji hodil in sam ljudi učil, so bili ljudje dobri in ni je bilo grehote med njimi. Niti ubijalcev niti tatov takrat ni še bilo na svetu.

Pa je bila božja volja takšna, da se je prvi greh takrat razpasel med ljudi, ko so zavistneži obsodili Učenika na smrt in ga odpeljali na goro Golgota, kjer so ga pribili na križ...

In rablji, ki so bili odbrani za to delo, so ponesli s seboj štiri žebelje: dva za roke in dva za noge Kristusove.

Mimo je prišel neznan možak. Zaskominalo ga je, da bi si prilastil en žebelj od tistih štirih, ki so pokraj križa ležali na tleh in čakali, kdaj jih bodo rablji zabili Kristusu v roke in noge. Komaj je domislil, je že storil: iztegnil je roko in ukradel žebelj ter se brž odstranil.

Nihče ni tatvine opazil, le Kristusu ni ostalo ničesar prikrito. Videl je, kako je tat odnesel žebelj. S tem pa je bil Učenik za eno bolečino prikrajšan, kajti rablji so mu na križ noge prekrižali ter mu zabili v narti le en sam, namesto dva žebelja...

Od takrat ima vsaka tatvina prav za prav dva pomena: dobrega in slabega. Kakor takrat, ko je prvi tat storil dobro delo, ko je Kristusa odlahkotil za eno bolečino, obenem pa s tatvino zabredel v greh...

Ko je Učenik v bolečinah umiral na križu, je odpustil vsem, ki so kdaj koli storili kaj slabega. Tudi prvega tatu ni preklel. — — —

In od takrat so tatovi na svetu!

Kos Vladko — dijak:

Pesem

Spet jesen je ... Ptice mile
čez nebo lete.
Črni kos pa hrepeneče
v sive dalje zre.

Vabi pesem ptic ga milo:
»Pridi k meni, brat!«
Kos poveša glavo črno,
šel bi rad — enkrat!!

Zatrepeče kos s perutmi,
zadnjič solnce zre,
in omahne ... rdeča kaplja
iz srca privre ...

Zdaj jesen je ... Ptičji rod pa
se na jug seli.
V temni kletki s strtim srcem
črni kos leži ...

Cigan Marko in še kaj

Napisal Franjo Primc, dijak v Celju

Je živel nekoč cigan — Marko mu je bilo ime — in ni bil zastoj cigan: koder je hodil, so kmetom izginjale kokoši iz kurnikov, prašiči iz svinjakov, mastne krače iz podstrešij, obleke iz omar in ne vem, kaj še vse. Na ta način je Marko lahko dobro živel; le včasih so ga zasačili pri tatvini in takrat je nemilo padalo po njegovih grbi.

Seveda — vsakega človeka boli, če kdo mlati po njegovi grbi, pa bi cigana nel In ko je nekoč Marko spet okusil nič koliko gorkih od nekega kmeta, kateremu je hotel ukrasti prašička, je pričel premišljevat, kako bi se zavaroval pred trdiji gorjačami, pestmi in krepeli. Pa je uganil, bistra glava, da je najboljšje, če kje ukrade konja: na konju bi prijahal blizu hiše, ga privezal za kakšno drevo, mirno pokradel, kar bi se dalo — potem pa odjezdil ko veter! Nihče ga ne bi mogel dohiteti in mu jih naložiti!

Rečeno — a še ni storjeno. Zato se je Marko hitro odpravil na »delo«. Tihó se je priplazil k prvi hiši, odvezal v hlevu konja in ga odpeljal kakih sto korakov proč; tam ga je privezal za drevo, sam pa se je vrnil k hiši in ukradel lepo nedeljsko obleko. Z njo je zdrvel h konju, skočil nanj in oddirjal proti gozdu.

Mirno je jahal med redkim drevjem, veseleč se svojega uspeha, in ogledoval obleko, ki jo je bil ukradel. »Lepa je«, si je dejal na glas, »dobro jo bom lahko prodal.«

»Nič je ne boš prodal!« se je oglasilo izza nekega grma! Marko se je ustrašil, da mu je srce skoraj v hlače padlo — izza grma pa je stopil razbojnik s pištolo v roki in ukazal Marku: »Takoj zlezi s konja in izgini, če ne te ustrelim!«

Marko na je bil cigan, zato si je takoj izmislil načrt, po katerem je mislil ukantiti tudi samega razbojnika. Obsedel je na konju in dejal: »Rad zlezem s konja in ti ga dam, toda ta konj je od gospodarja, pri katerem služim za hlapca. Če pridem brez konja domov, bo gospodar rekel, da sem goljuf, ki ga je prodal in denar sam obdržal. Da pa bo prepričan, da si mi konja ti vzal, mi moraš trikrat prestreliti srajco.«

»No, naj bo,« je zagodrnjal ropar. Marko je slekel srajco in jo obesil na prvo drevo, ropar pa je pomeril in ustrelil: »Bum, bum, bum!«

»Hm«, je vzdihnil Marko, »gospodar mi najbrž še ne bo verjel. Prestreli mi še tele hlače trikrat!« Obesil je ukradene hlače na vejo; ropar pa je dejal: »Samo še dve krogli imam!«

»No, pa prestreli hlače samo dvakrat!« se je namuznil Marko.

Razbojnik je ustrelil, nato pa rekel ciganu: »Zgini zdaj s konja! Nobene krogle nimam več.«

»Potem se te pa te ne bojim in ti ne dam konja!« se je zakrohotal Marko in urno odjahal...

Morda še zdaj krade s svojim ljubim konjičkom krače, klobase, obleke, prašičke, kokoši in bog ve kaj še vse!

Manica:

Milče je boljši

Gospod Kotnik, lastnik obširnih tovarniških objektov v Zalški vasi, je bil dobra duša. Posebno pri srcu so mu bili pridni in marljivi otroci. Vsako leto je najboljšemu učencu ondote osnovne šole omogočil par let nadaljnje izobrazbe s tem, da je v bližnjem mestu plačeval zanj hrano in stanovanje.

Nekoč — bilo je ob sklepu šolskega leta — je bil pa zaleški nadučitelj kar v zadregi, kajti dva učenca, Milče in Tonč, sta dovršila četrti razred s tako lepim uspehom, da res ni vedel, katerega izmed njiju bi priporočil Kotniku. In ko mu je potem to tudi omenil, je odredil tovarnar:

»Pošljite oba dečka k meni, da ju vidim!«

Drugi dan prideta dečka predenj. Dobri gospod ju pogosti z mlekom in belim kruhom. Nato jima pokaže sadovnjak:

»Pojdita, potresita in najejta se sadja do sitegal!«

Jej, s kakšno radostjo stečeta fantička skozi ograjo! In to sladko sadje, ki ga otresata, pobirata in uživata...!

Tonč zapazi na tleh med hruškami mravljo. Hladnokrvno stopi nanjo in jo usmrti.

»Zakaj si pokončal ubogo živalico?« se užalosti Milč.

»Uh — ena mravlja — ali je vredno.« se namrdne Tonč in prav v tem trenutku že zapazi na strehi mačko, ki se lagodno greje na soncu. Brž zgrabi nagnito hruško in jo zaluča vanjo. Mačka prestrašena poskoči in zbeži.

Kaj ti je pa mačka na poti?« ga ponovno okrega Milče. »Pusti vendar živali v miru!«

»Saj je nisem zadel.« se opravičuje Tonč in zasadi zobe v zrelo jabolko.

Ze ko se potem vračata iz sadovnjaka, skoči na ograjo petelin in glasno zakikirika

»Všš-š š al; greš.« zavpije Tonč in zamahne z rokami Petelin se res toliko preplaši da takoj odleti.

»Brezsrčnež! Sram te bodi! Nobena žival ni varna pred teboj.« se resno razhudi Milče in potegne tovariša za seboj.

»No, no saj ga nisem udaril. Ne bodi tako tenkočuten. Kakor punčka si. ha. ha.« se v zadregi smeji Tonč.

Vse to je videl in čul Kotnik, ki je dečka skrivoma opazoval. Ko sta se potem fantiča lepo zahvalila, je bil z obema enako prijazen. Toda naslednje jutro je pomignil nadučitelju:

»Gospod upravitelj, odločil sem se za Milčeta. Deček ima dobro srce. Všeč mi je, ker je usmiljen tudi do živali, kar o Tonču ne morem trditi. Res, Milče je boljši!«

Žaba in Marabu

»Kaj čuden ptič si, marabú, lenariš pa ti prede slaba, jaz v mlaki gospodarim tul« — rejena se šopiri žaba.

Z očmi ne trene marabú — po žabo z dolgim kljunom seže, v želodcu hitro je na dnu — tako si dušo spet priveže..

Na bregu leni marabú prezira vsako baharijo in meni: »Saj je dobro tu — bahave žabe me redijole«

Kvadrat III

1	2	3	4
		O	
2		D	
3		E	R
4		R	

1. sedežnica; 2. Krleževa drama; 3. —; 4. naša denarna enota.

Rešitev kvadrata II

1. polh; 2. oder; 3. lesa; 4. hram.

Kdo bi rad imel
ves letnik 1937
„Mladega Jutra“

v obliki knjige za majhen denar?
Pišite na uravo »Jutra«, Knafljeva ul. 5.